

Jak

Márinka s Josefem přišli domů

Žabka Márinka seděla na louce a třásla s kopretinami. Padalo zlaté prášení, až byla Márinka celá zlatá.

Šel kolem žabák Josef a řekl:

„Márinko, ty se mi líbíš. Já si tě vezmu za ženu.“

Sluníčko stálo na nebeské pavlači a volalo:

„Co se to tam dole tak leskne? Vždyť já ani nemůžu pořádně otevřít oči!“

„To se tak leskne má Márinka,“ řekl Josef.

„Nepovídej, Josefe,“ divilo se sluníčko.

Naklonilo se z pavlače, až se převážilo, a spadlo z nebe.

Žabka Márinka povídá:

„Josefe, vždyť já za to můžu. Co teď?“

Josef se podrbl tlapkou za uchem.

„Musíme sluníčko najít a vysadit ho zpátky na pavlač.“

A tak se ptali kytek na louce, kudy se jde ke sluníčku.

Jenže kytky vrtěly hlavou:

„Jak teď má kytky poznat, kde je sluníčko, když Mária svítí za tři?“

Mária zadupala a kopretinové záření z ní opršelo.

„Jenže jak teď má kytky poznat, kde je sluníčko, když je taková tma!“ volaly kytky.

Až jeden starý kontryhel zabručel:

„Hleďte sluníčko dole. A když není dole, tak bude ještě níž.“

Mária s Josefem se vydali na cestu.

A to už nebem bez sluníčka letěl čáp Cvíbrk. Letí a myslí si potichu: Kam asi ty dvě žáby pospíchají?

Když Mária s Josefem už byli dost udýchaní, povídá Josef:

„Mária, už jsme tu.“

A stáli u takové pěkné žabí vody. Okolo rostlo rákosí a na dně zelená řasa jako žabí peřinka.

„Josefe, už jsme tu,“ řekla Mária. „A tamhle na dně leží sluníčko!“

Leželo mezi křemeny, od studené vody bylo scvrklé na dukátek a trochu se třásl.

„Já pro něj dojdu a ty ho usušíš,“ povídá Josef Mária.

Namířil si žabí mírou a rovnou do vody.

Mária seděla na břehu a dívala se, jak Josef plave k sluníčku.

Jenže to už čáp Cvíbrk kroužkoval Mária nad hlavou a chystá si zobák podle čapí míry.

Josef přehodil na dně pár křemenů, aby si mohl sluníčko převrátit líp do náruče, a povídá mu:

„Bude ti u mě trochu studeno, ale venku už líp.“

Vzal sluníčko do náruče a nese ho z vody.

V tu chvíli sekl čáp Cvíbrk zobanem po Márince a popadl ji jako do kleštiček. Srovnal si vítr pod křídla a rovnou s Márinkou nahoru a pořád výš.

Josef vynesl sluníčko z tůňky, položil ho do trávy a povídá:

„A teď ho, Márinko, osuš trávou.“

Jenže Márinka tam nebyla. A když ji volal, neozvala se.

Sluníčko zatím leželo na písku a trochu se třáslo. Když oschlo, řeklo:

„Josefe, zrovna se na to dívám. Cvíbrk ti vzal Márinku a tamhle ji nese.“

Čáp Cvíbrk kroužkuje pod mraky a dělá čapíčinky Josefovi a sluníčku pro zlost.

„Tohle já tak nenechám,“ řeklo sluníčko. „Vezmi mě, Josefe, do náruče, ale moc nestud.“

Josef vzal sluníčko do náruče a ono mu poroučelo podle sluneční míry:

„Tři čárky napravo. O jednu níž. O půl čárky nahoru. A teď je to zrovna dobře! Mám míru rovnou na Cvíbrka!“

Na to slovo se sluníčko rozsvítilo Josefovi v náruči jako ohnivé a přísně se podívalo čápovi Cvíbrkovi do očí. Cvíbrkovi to spletlo čapí míru, zamotal se v povětrí a upustil Márinku rovnou do tůňky.

Potom ještě sluníčko Cvíbrkovi poručilo:

„A teď mě zas odneseš na nebeskou pavlač.“

Když tam bylo, postavilo se sluníčko k zábradlí a křiklo
dolů na Josefa s Márinkou:

„Tady já bydlím!“

„A my zas bydlíme u nás!“ křikli Josef s Márinkou - a hop
do tůňky.

